

tet til at yde en sådan, hvor denne skønnes nødvendig for at yde behandling. Tolkebistand anses i disse tilfælde for at være en accessorisk del af sygehusbehandlingen, hvorfor udgiften hertil afholdes af sygehusvæsenet.

Da vurderingen af, om der er et behov for tolkebistand, foretages af henholdsvis lægen eller sygehuset, kan man nægte at attestere rekvisitioner om tolkebistand formidlet gennem f.eks. Dansk Flygtningehjælp, såfremt man ikke finder medvirken af tolk nødvendig.

I tilfælde af, at der i sådanne tilfælde alligevel medvirker tolk i forbindelse med behandlingen, er det offentlige ikke forpligtet til at betale herfor.

Spm. nr. S 1669

Til sundhedsministeren (16/5 95) af:

Svend Aage Jensby (V):

»Kan ministeren bekræfte, at en praktiserende læge/speciallæge, der henviser en patient til nærmere undersøgelse eller behandling på et hospital, ikke fra hospitalet kan få oplyst resultatet af den behandling eller undersøgelse, der har fundet sted, og hvilke regler gælder i øvrigt for hospitalers og lægers tavshedspligt?«

Begrundelse

Da spørgsmålet om hospitalslægers tavshedspligt over for den praktiserende læge er rejst, har en besvarelse af foranstående spørgsmål og om tavshedspligtens rækkevidde i øvrigt interesse.

Svar (24/5 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Reglerne om lægers tavshedspligt findes i flere forskellige regelsæt: forvaltningslovens §§ 27-28, straffelovens §§ 152-152f og læge-lovens § 9.

Heraf fremgår, at læger som udgangspunkt har tavshedspligt med hensyn til oplysninger om patienters rent private forhold. Tavshedspligten er ikke indskrænket til helbredsoplysninger, men også oplysninger om patientens

familieforhold og økonomiske forhold er omfattet.

Den lægelige tavshedspligt er fastsat for at værne om patientens privatliv. Tavshedspligten ophæves derfor, hvis patienten giver samtykke til, at fortrolige oplysninger kan videregives. Respekten for den personlige integritet indebærer, at der på dette område må lægges afgørende vægt på patientens samtykke.

Hospitalslæger er således kun berettiget til at udlevere oplysninger, herunder sende udskrivningsbrev, til privatpraktiserende læger/speciallæger, hvis patienten har givet samtykke hertil. Herved overlades det til patienten selv at bestemme, hvilke oplysninger der må sendes til egen læge eller andre. Det samme gælder i de tilfælde, hvor en habil patient efter et hospitalsophold skal færdigbehandles hos en praktiserende læge. Også her tilsiger princippet om patientens selvbestemmelsesret, at udlevering af oplysninger kræver samtykke.

Jeg kan derfor bekræfte, at praktiserende læger/speciallæger ikke kan få oplysninger fra et hospital om undersøgelse og behandling af henviste patienter. Patienten skal give samtykke til, at oplysningerne videregives.

Heraf kan udledes, at den faglige interesse, en praktiserende læge måtte have i at modtage oplysninger om en patient, som lægen har henvist til et hospital, ikke generelt kan anses at overstige hensynet til at sikre patientens privatliv og selvbestemmelsesret.

Det skal afslutningsvis nævnes, at tavshedspligten ikke gælder i visse sjældne undtagelsestilfælde, f.eks. hvis lægen ifølge loven er forpligtet til at udtale sig eller videregivelsen sker til varetagelse af interesser, der klart er vigtigere end hensynet til hemmeligholdelse.

Spm. nr. S 1588

Til arbejdsministeren (8/5 95) af:

Bruno Jerup (EL):

»Hvem bærer den økonomiske risiko for erstatning i tilfælde af skade på studerende og skoleelever som følge af et dårligt arbejdsmiljø på de studerendes og skoleelevernes arbejdssteder?«